

ΣΤΟΝ ΝΕΚΡΟ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟ ΓΑΛΑΝΟ

Τό 1972 καθιερώθηκε έτος έορτασμοῦ. Έορτασμός χαράς και πέν-
θους μέ τήν συμπλήρωση 50 έτῶν από τοῦ ξερριζωμοῦ τοῦ ἑλληνισμοῦ
τῆς Ἀνατολῆς και ἐγκαταστάσεώς του στήν Ἑλλάδα τό 1922.

Οἱ ξερριζωθέντες Ἴωνες ἐτίμησαν τήν μνήμη τῶν προγόνων και
ἐώρτασαν τήν πρώτη δημιουργική πεντηκονταετηρίδα τους στά πλαίσια
τῆς ζωῆς τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος.

Μαζί μέ τούς ἄλλους Ἴωνες ἐπετέλεσαν και οἱ Πόντιοι τό ἱερό
τους καθήκον. Ἐνδόξων προγόνων ἀπόγονοι ἀναπόλησαν μέ ὑπερηφάνεια
τό παρελθόν και ὀραματίστηκαν μέ αἰσιοδοξία τό μέλλον.

Και ἐνῶ ἐσήμανε τό τέλος τοῦ έορτασμοῦ μέ τήν λήξη τοῦ έτους
1972, μιά τραγική ἐπιταγή ἐπρόβαλε: "Πρίν παραδοθῆ ἡ τελευταία πνοή
τοῦ έορταστικοῦ έτους, τό μήνυμα τοῦ έορτασμοῦ πρέπει κάποιος στοῦς
προγόνους νά φέρη". Και διαλέγει ἡ μοῖρα τόν ἐκλεκτό και γενναῖο:
^{Ἐμένα}
~~Τόν~~ Χαράλαμπε Γαλανέ. Και παραδίδεις τό πνεῦμα τήν χαραυγή τῆς τε-
λευταίας ἡμέρας τοῦ έορταστικοῦ έτους: 31 Δεκεμβρίου 1972.

Παίρνεις μαζί σου χαρούμενες λαχές και πένθιμους ἦχους τοῦ Ἐπά-
νω Κόσμου, μηνύματα τῶν ἀπογόνων πρός τούς προγόνους.

Ἀλλά ἡ μοῖρα σοῦ ἐπεφύλαξε πολλά προνόμια. Γεννήθηκες σέ τόπο
ποθητό και ἀγαπημένο. Στήν Ἴμερα τοῦ Πόντου. Μεγάλωσες μέσα στήν
χαρμόσυνη ἀτμόσφαιρά της, πού τήν ἔκανε ἀκόμη πιά χαρμόσυνη ἡ λύρα
τοῦ Σαββέλη. Τούτη ἡ μοῦσα σοῦ ἐδόνησε τήν ψυχή και ἔκανε φτερωτή
τήν φαντασία σου. Και ἀνταπέδωσες τήν προσφορά της. Τῆς ἔδωσες και-
νούργια πνοή μέ τήν δική σου μοῦσα. Ἀγγίζουσ τίς καρδιές και θω-
πεύουν τίς ψυχές τά ποιήματά σου.

Και ἦρθε ὁ ξερριζωμός. Και ἀκολούθησαν οἱ χαλεποί καιροί τῆς
προσφυγιᾶς. Νέος τότε, δοκιμάζειςαι σκληρά και καταξιώνειςαι σάν ὑπέ-
ροχος ἀγωνιστής ψιά τήν ἐξυπηρέτηση τῶν προσφύγων συμπατριωτῶν σου.

Ἐο μικρός προσφυγικός συνοικισμός τοῦ Ἀρσακλή γίνεται γρήγορα
τό πιά ὄμορφο παραθεριστικό κέντρο τῆς Θεσσαλονίκης. Και ταυτίζεις

τό ὄνομά σου μέ τήν ἀνάπτυξη καί πρόοδο τοῦ τόπου. Πανοράμα καί Γαλανός γίνονται στήν συνείδηση ὄλων ἔννοιες ταυτῶσήμες.

Ὡς πρόεδρος τῆς Κοινότητος Πανοράματος ἐμόχθησες ἐπί δεκαετίες γι' αὐτήν. Καί ἡ προεδρεία σου στήν Φιλόπτωχο Ἀδελφότητα Ἰμεραίων ἄφησε ἀνεξίτηλη τήν σφραγίδα τῆς πιδ γόνιμης δημιουργίας. Ὅμως, ἡ δική σου πνευματική δραστηριότητα ἦταν παροῦσα καί γόνιμη στά πλαίσια τῶν ἐκδηλώσεων ὄλων τῶν ποντιακῶν σωματείων τοῦ Νομοῦ.

Ἀδελφικέ φίλε, ἡ φωνή μου τούτη τήν ὥρα ἐκφράζει τόν σπαραγμό τῆς ψυχῆς τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου "Φάρος Ποντίων" γιά τόν πρόωρο θάνατό σου. Δέν ἦσουν μόνον ἐπίλεκτον μέλος του καί ἐπί σειράν ἐτῶν δραστήριος σύμβουλος. Ἦσουν ἡ πρώτη ἠθική προσωπικότης μέσα εἰς αὐτόν τόν σύλλογον. Ἡ παρουσία σου ἐνεθάρρυνε, ἐνεψύχωνε, ἐνέπνεε καί ὄπλιζε τήν ψυχή ὄλων μας μέ ἠθική δύναμη.

Ἦσουν δίκαιος στήν κρίση καί ἀνιδιοτελής στις ἐνέργειες. Ὄταν ἐφήρμοζες δικαιοσύνη ἔδινες τήν ἐντύπωση σιληροῦ δικαστοῦ. Ὄμως, ὅταν παρήρχετο ὀλίγος χρόνος, τότε ὄλοι ἐννοοῦσαν τήν ὀρθότητα τῆς κρίσεως καί τό βάθος τῆς δικαιοφροσύνης.

Ὄταν ἐργαζόσουν γιά τά κοινά ἔδινες τήν ἐντύπωση λειτουργοῦ, ποῦ λειτουργοῦσε μέ εὐλάβεια στό βωμό τῆς κοινωνίας. Καί ὅταν κάποτε ἐδοκίμαζες μικρῖα, δέν δυσανασχετοῦσες. Ἀπό τήν μικρῖα διατηροῦσες μόνον μιᾶ μικρή ἀνάμνηση. Οὐδέποτε τήν γεύση.

Θέλω φίλτατε νά σοῦ ἀπευθύνω καί τόν προσωπικό μου ὕστατο χαίρετισμό. Μέ ἐτίμησες μέ τήν φιλία σου ἐπί εἴκοσι χρόνια. Καί εἶχα τήν τύχη νά συναντῶμαι μαζί σου πάνω ἀπό ἐκατό φορές τόν χρόνο. Πάντοτε ἡ συνάντησή μας εἶχε ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον. Ἡ συντροφιά σου ἦταν τόσο εὐχάριστη.

Συμμεριζόμασθε τόν βαρῦ πόνο τῆς ἐκατοντάχρονης μάνας σου, τῆς συζύγου σου, ὄλων τῶν συγγενῶν καί μέ ψυχική συντριβή σέ συνοδεύομε στήν τελευταία σου κατοικία. Θά μείνης ἀλησμόνητος καί ~~ἀσπαστός~~ ^{ἀσπαστός} ἐκεῖνος ποῦ δέν ξεχνιέται.

Οἱ λυγμοί μας ὑφάνονται σάν θυμῖαμα πάνω ὀπό τό σεπτό σιῆνωμά-

σου. Έχει μεγαλειότητα ή τραγική σου πορεία προς την άθανασία. Πορεύεσαι με τό φωτοστέφανο της νίκης και αφήνεις πίσω μια ζωή γεμάτη λάμψη.

Περνώντας τώρα τις ψηλές κορφές της Άρνης, μήν άρνηθής να φέρης σε όλους τους προγόνους της φιλτάτης γενέτειρας Ίμερας, όλου του Πόντου, τό μήνυμα, ότι όλοι έμείς τους θυμόμαστε. Με εύλάβεια κρατούμε τις υποθήκες τους και συνεχίζουμε τις παραδόσεις τους.

Άγαπημένε φίλε, αγωνιστή, υπέροχε, καταξιώθηκες στον άγώνα τον άρατο και δικαίωθηκες στη ζωή. Φεύγεις με λεβεντιά. Άς είναι ανάλαφρο τό χῶμα, πού θά σε σκεπάση. Όσο για την μνήμη σου, αυτήν θά την θερμαίνει πάντοτε ή άγάπη μας.

Στάθης Εύσταθιάδης